

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **EFE cz, s.r.o., v likvidaci**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, zast. Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 3. 10. 2016, čj. ČTÚ-34 836/2016-603/II.vyř, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, čj. 10 A 212/2016-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Ing. Martinu Janotovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalobkyně **j e p o v i n n a** zaplatit Nejvyššímu správnímu soudu náhradu nákladů řízení ve výši 822,80 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VII. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který ji bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) neúspěšně reklamovala u osoby zúčastněné na řízení cenu za služby elektronických komunikací u telefonní stanice č. 602 552 864 za jednotlivá měsíční zúčtovací období od 23. 5. 2014 do 22. 2. 2016, neboť nesouhlasila se změnou tarifu. Stěžovatelka posléze podala u žalovaného návrhy na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace spolu s žádostí o odložení povinnosti platby za dotčená zúčtovací období podle § 129 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Žalovaný 21 rozhodnutími postupně v období od 7. 8. 2014 do 3. 3. 2016 námitkám přiznal odkladný účinek, a to vždy ve vztahu k jednotlivým zúčtovacím obdobím.

[2] Osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 22. 3. 2016 učinila podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu. Předseda Rady žalovaného následně rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, čj. ČTÚ-34 836/2016-603, změnil 10 rozhodnutí žalovaného, počínaje rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015 až po rozhodnutí ze dne 3. 3. 2016, tak, že se odkladný účinek podání námitek proti vyřízení reklamace nepřiznává. Nezjistil totiž žádný vážný důvod pro přiznání odkladného účinku. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala rozklad, který Rada žalovaného zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím a rozhodnutí předsedy Rady žalovaného potvrdila.

[3] Následně podala stěžovatelka proti rozhodnutí Rady žalovaného u Městského soudu v Praze žalobu, který ji usnesením ze dne 26. 2. 2018, čj. 10 A 212/2016-19, odmítl podle § 68 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že předmět sporu se netýká veřejného subjektivního práva stěžovatelky, nýbrž jde o soukromoprávní spor mezi subjekty soukromého práva. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka úspěšně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, čj. 8 As 52/2018-68, napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodování o odkladném účinku námitek proti vyřízení reklamace je totiž procesní otázkou a přezkum procesních otázek, včetně procesních rozhodnutí, je vyhrazen správnímu soudnictví, přestože vztah mezi poskytovatelem služby a účastníkem telefonní stanice je vztahem soukromoprávní povahy.

[4] Městský soud v dalším řízení žalobu věcně posoudil. Shledal ji však nedůvodnou, a proto ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud uvedl, že v žalobě obsaženou větu „[r]ovněž požadavek O2 o zrušení odkladného účinku byl podán po 2 měsíční lhůtě k tomu určené, proto měl být odmítnut.“ nelze vyložit jako žalobní bod namítající překročení subjektivní dvouměsíční lhůty pro vydání přezkumného rozhodnutí. Touto otázkou se proto nezabýval. Přezkumné řízení představuje dozorčí prostředek, na který nemají účastníci právní nárok. Podání podnětu k jeho zahájení není svázáno žádnou lhůtou. Předmětem sporu není důvodnost reklamací stěžovatelky. Rozhodnutí o odkladu povinnosti lze vydat v odůvodněných případech na žádost účastníka (§ 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích). Aby byl neurčitý právní pojem „v odůvodněných případech“ naplněn, musí být dány mimořádné

pokračování

okolnosti, týkající se poměrů účastníka, v jejichž důsledku by okamžitá splatnost vyúčtování mohla mít na účastníka zvláště tíživé, případně likvidační dopady. Stěžovatelka v žádostech o odklad, v rozkladu a ani v žalobě neuvedla žádné relevantní důvody, které by mohly odůvodnit výjimečný postup podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Netvrdila nic o svých příjmových a majetkových poměrech. Nebylo proto možné posoudit, jaký dopad na ni bude mít povinnost uhradit sporná vyúčtování. Částky pohybující se mezi 1 400 Kč a 1 800 Kč měsíčně, které byla stěžovatelka povinna osobě zúčastněné na řízení hradit, by pro standardní obchodní společnost neměly představovat žádnou mimořádnou zátěž. Tyto částky nevybočují z cen, které lze standardně očekávat za poskytované telekomunikační služby. Ani z okolností věci proto nevyplývá, že by byly dány mimořádné okolnosti odůvodňující odložení povinnosti stěžovatelky. Vývoj její ekonomické situace v průběhu soudního řízení nemohl vzít městský soud v úvahu (§ 75 s. ř. s.). Stěžovatelka totiž v době vydání napadeného rozhodnutí ještě v ekonomických problémech nebyla, respektive to netvrdila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka namítá, že se městský soud nezabýval žalobním bodem, ze kterého vyplývá, že existuje relevantní důvod, který odůvodňuje výjimečný postup odložením povinnosti. Nepoměr mezi částkou za smluvný měsíční paušál ve výši 361 Kč a částkou za měsíční paušál nesmluvní ve výši 1 370 Kč vyvolal mimořádnou zátěž. Nezákonná dodávka odmítané služby trvala od 23. 1. 2014 do 22. 7. 2016. Tím spíše je zátěž likvidační. Násobně dražší částka za měsíční paušál vybočuje z cen, které lze standardně očekávat za poskytované telefonní služby. Stěžovatelka neměla v rozhodnou chvíli vyúčtování smlouvy, nevěděla proto, kolik utrací. Osoba zúčastněná na řízení dosud vyúčtování neprovedla, ač k tomu byla žalovaným vyzvána. Placení bezdůvodných částek v rozmezí 1 400 Kč až 1 800 Kč měsíčně představuje pro stěžovatelku nepřiměřený dopad. Zrušení předběžného opatření v přezkumu poté, co desítky odložených plateb (30 000 Kč) nabyly právní moci, má na stěžovatelku likvidační dopad. Konflikt vznikl po kontroverzní novele zákona o elektronických komunikacích, kdy osoba zúčastněná na řízení neoprávněně uplatnila změnu smlouvy bez smluvně účinného obeznámení stěžovatelky. Délka řízení je nepřiměřená. Žalovaný nechrání smluvní práva a závazky. Opakované porušení závazné formy komunikace stěžovatelku nutí vydávat bezdůvodné obohacení pod hrozbou vypnutí důležité linky. Ze smyslu žaloby je zřejmé, že stěžovatelka uplatnila připomínku dodržení lhůt pro mimořádné opravné prostředky ve správním řízení tak, aby se soud mohl zabývat jejich nedodržením. Byl-li žalobní bod nesrozumitelný, měl soud vyzvat k opravě nebo odstranění vady a stanovit k tomu lhůtu. Městský soud se měl více zabývat pochybným pokračováním lhůt, a to s ohledem na to, že stěžovatelka není profesionálka.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že o sporu nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že se osoba zúčastněná na řízení dopustila bezdůvodného obohacení. Námitky týkající se merita sporu jsou předčasné. Stěžovatelka teprve v kasační stížnosti sdělila svoji majetkovou situaci. Byla-li ve špatné finanční situaci již v průběhu správního řízení, mohla a měla tato tvrzení uvést a doložit. Opakované podávání námitek proti měsíčním vyúčtováním a následné automatické přiznávání odkladného účinku by fakticky mělo za následek zproštění povinnosti stěžovatelky na několik let platit vyúčtování za využívané služby

elektronických komunikací. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost. Nyní napadeným rozsudkem rozhodl městský soud poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 8 As 52/2018 (viz rekapitulaci v bodě [3] tohoto rozsudku). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[11] Právým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí, ve kterém uvedl, že „[z]e zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“*

[12] Předchozí rozhodnutí městského soudu bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, neboť městský soud žalobu usnesením odmítl, přestože se jí měl meritorně zabývat. Městský soud v nyní napadeném rozsudku žalobu věcně přezkoumal, avšak neshledal ji důvodnou, proti čemuž stěžovatelka brojí. To odpovídá výjimce, kterou dovodil rozšířený senát. Nyní podaná kasační stížnost je proto jako celek přípustná.

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatelka v žalobě (ani případně ve lhůtě pro její podání) nenamítala, že nepoměr mezi částkou za smluvený měsíční paušál ve výši 361 Kč a částkou za nesmluvený měsíční paušál ve výši 1 370 Kč jí vyvolal mimořádnou zátěž a že je tato zátěž tím spíše likvidační, neboť nezákonná dodávka odmítané služby trvala od 23. 1. 2014 do 22. 7. 2016. Nenamítala ani, že násobně dražší částka za měsíční paušál vybočuje z cen, které lze standardně očekávat za poskytované telefonní služby a že neměla v rozhodnou chvíli vyúčtování smlouvy, a tudíž nevěděla, kolik utrací. V žalobě nebyla obsažena ani námitka, dle které placení bezdůvodných částek v rozmezí 1 400 Kč až 1 800 Kč měsíčně má na stěžovatelku nepřiměřený dopad. Stěžovatelka v žalobě rovněž nenamítala, že zrušení předběžného opatření v přezkumu poté, co desítky odložených plateb nabyly právní moci, má na ni likvidační dopad, a že je délka řízení nepřiměřená.

[15] Protože stěžovatelka výše uvedené námitky neuplatnila v řízení před městským soudem, přestože tak učinit mohla, jsou tyto námitky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat některou ze žalobních námitek.

[17] Stěžovatelka namítá, že se městský soud nezabýval žalobním bodem, ze kterého má vyplývat, že existuje relevantní důvod, který odůvodňuje výjimečný postup odložením povinnosti. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

[18] Stěžovatelka v žalobě odkladný účinek spojovala s obranou proti bezdůvodnému obohacení ze strany osoby zúčastněné na řízení, která dle jejího tvrzení jednostranně změnila tarif bez jejího souhlasu a chybně vyúčtovala poskytnuté služby. Osoba zúčastněná na řízení měla provést opravné vyúčtování, a to s ohledem na původně uzavřené smlouvy. Vzhledem k těmto skutečnostem by proto neměl být podle stěžovatelky bez řádného opravného vyúčtování odkladný účinek plateb rušen. Městský soud k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že předmětem žaloby je odklad povinnosti stěžovatelky hradit vyúčtování telekomunikačních služeb, nikoliv věcný spor o správnost vyúčtování. Žalobní argumentace se podle městského soudu soustředí na otázky, které mají být předmětem rozhodování o námitkách proti vyřízení reklamací. Netýkají se však důvodnosti přiznání odkladu. Městský soud nicméně i přesto posoudil, zda jsou v případě stěžovatelky dány mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání

odkladu podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích. Dospěl však k závěru, že dány nejsou (blíže viz rekapitulaci v bodě [5] tohoto rozsudku).

[19] Z uvedeného tak vyplývá, že se městský soud namítaným žalobním bodem řádně zabýval. Napadený rozsudek je současně srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud jej proto shledal přezkoumatelným a přistoupil k věcnému posouzení přípustných kasačních námitek.

[20] Stěžovatelka namítá, že ze smyslu žaloby je zřejmé, že uplatnila námitku dodržení lhůt pro mimořádné opravné prostředky ve správním řízení tak, aby se soud mohl zabývat jejich nedodržením. Tato námitka není důvodná.

[21] Stěžovatelka konkrétně v žalobě namítla, že „[r]ovněž požadavek O2 o zrušení odkladného účinku byl podán po 2 měsíční lhůtě k tomu určené, proto měl být odmítnut.“ Podstata žalobní námitky tak zjevně směřovala na překročení lhůty osobou zúčastněnou na řízení při podání podnětu na zrušení odkladného účinku. Dospěl-li proto městský soud k závěru, že se tato námitka netýká překročení subjektivní dvouměsíční lhůty správním orgánem pro vydání přezkumného rozhodnutí podle § 96 odst. 1 správního řádu, nijak nepochybil. Z formulace této námitky totiž vyplývá, že stěžovatelka považuje podnět osoby zúčastněné na řízení k zahájení přezkumného řízení za opravný prostředek, k jehož uplatnění je stanovena lhůta dvou měsíců, jak důvodně podotkl městský soud.

[22] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou. Je proto na žalobci, aby v žalobě v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vymezil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Soud poté přezkoumá napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Není úkolem soudu, aby za žalobce žalobní body domýšlel. Obsah a kvalita žaloby tak předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Formulovala-li stěžovatelka žalobní námitku výše uvedeným způsobem, nemohl se městský soud porušením lhůt podle § 96 odst. 1 správního řádu zabývat. Správně proto posoudil pouze to, zda osobu zúčastněnou na řízení tížila lhůta k podání podnětu.

[23] Stěžovatelka dále namítá, že byl-li výše uvedený žalobní bod nesrozumitelný, měl městský soud vyzvat stěžovatelku k opravě nebo odstranění vady a stanovit jí k tomu lhůtu. V této souvislosti poukázala na to, že není profesionál (zřejmě měla na mysli, že není právní profesionál) a že žádost o ustanovení zástupce městský soud zamítl. Nejvyšší správní soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.

[24] Městský soud nepovažoval žalobní námitku týkající se lhůt za nesrozumitelnou, jak tvrdí stěžovatelka. Podle městského soudu z ní totiž vyplývá, že se týká dodržení dvouměsíční lhůty osobou zúčastněnou na řízení pro podání podnětu k zahájení přezkumného řízení (viz bod [21] tohoto rozsudku). Městský soud proto nepochybil, jestliže stěžovatelku nevyzval k odstranění vady postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť tato námitka představovala projednatelný žalobní bod. Nadto, i kdyby tato námitka byla

pokračování

nesrozumitelná, nebyl by městský soud povinen stěžovatelku jakkoliv vyzývat. Žaloba totiž obsahovala další projednatelný žalobní bod týkající se odkladného účinku námitek proti vyřízení reklamace (viz rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, čj. 9 Afs 17/2016-43, bod 43).

[25] Nejvyšší správní soud dále ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatelka žalobu podala v zastoupení JUDr. Marka Steinera, advokáta, který byl v době podání žaloby zapsán v seznamu advokátů České advokátní komory. K jeho vyškrtnutí došlo dne 1. 1. 2020 bez nástupce. V návaznosti na to, městský soud zaslal stěžovatelce přípis, ve kterém ji o této skutečnosti poučil a vyzval ji ke sdělení, zda bude v řízení pokračovat nezastoupena, zda si zvolí nového právního zástupce, nebo zda trvá na ustanovení nástupce Českou advokátní komorou. Stěžovatelka v reakci na tento přípis požádala dne 29. 4. 2020 o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

[26] Z uvedeného tak vyplývá, že stěžovatelka byla při podání žaloby zastoupena právním profesionálem. Skutečnost, že později došlo k zamítnutí její žádosti o ustanovení zástupce a že ona právním profesionálem není (resp. její jednatel nebo zaměstnanec), tak nemá žádný vliv na to, že sporný žalobní bod byl formulován výše popsáním způsobem.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že se nemohl zabývat věcně otázkou, zda se osoba zúčastněná na řízení bezdůvodně obohatila na úkor stěžovatelky a zda došlo ke změně jejího tarifu po právu. Předmětem sporu v nyní projednávané věci totiž bylo pouze to, zda měl být námitkám proti vyřízení reklamace přiznán odkladný účinek či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

[31] Stěžovatelce byl usnesením ze dne 9. 9. 2020, čj. 8 As 140/2020-31, ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Martin Janota, advokát. Jeho odměna zahrnuje jeden úkonu právní služby spočívající v převzetí věci včetně první porady s klientem konané dne 29. 9. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci

tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21 % sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Celková částka ve výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[32] Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. platí, *že stát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.*

[33] Stěžovatelka byla usnesením městského soudu ze dne 5. 5. 2020, čj. 10 A 212/2016-55, osvobozena od soudních poplatků ze 4/5. Výši osvobození Nejvyšší správní soud potvrdil výše uvedeným usnesením čj. 8 As 140/2020-31. Protože stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná, je povinna zaplatit státu náhradu nákladů řízení, které za ni platil, a to v rozsahu, ve kterém nebyla osvobozena od soudních poplatků (§ 60 odst. 4 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náhrada je tak tvořena 1/5 z částky vyplacené ustanovenému advokátovi a činí 822,80 Kč (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2021, čj. 9 As 50/2020-43, bod 26). Stěžovatelka je povinna zaplatit částku 822,80 Kč na účet Nejvyšší správního soudu **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, pod závazným variabilním symbolem **1080414020**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] Podle § 10 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, *že soud vrátí poplatek z účtu soudu i tomu, kdo jej zaplatil na základě nesprávné výzvy soudu nebo na základě nesprávného rozhodnutí soudu, kterým mu byla tato povinnost uložena.*

[35] Nejvyšší správní soud usnesením čj. 8 As 140/2020-31, stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 1 000 Kč. Stěžovatelka však nyní projednávanou kasační stížností brojila proti rozsudku městského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí městského soudu ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušeno Nejvyšším správním soudem (viz rekapitulaci v bodě [3] tohoto rozsudku). Stěžovatelka tak nebyla povinna soudní poplatek za tuto další kasační stížnost znovu platit, neboť již jednou tento soudní poplatek zaplatila, a to v řízení sp. zn. 8 As 52/2018 (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS, *SPOLANA*). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku č. VII tohoto rozsudku, tedy že stěžovatelce vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. srpna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu